

Sygn. akt VII Ka 565/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Sędziowie SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SSO Remigiusz Chmielewski

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale del.Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Abucewicz-Pena

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2014r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. art. 218§1 a kk, art. 219§1 kk, art. 218§3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego P. R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 15 maja 2014r. sygn. akt VII K 241/14

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II.zwalnia oskarżyciela posiłkowego P. R. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. K. oskarżony został o to, że :

I.w okresie od 21 września 2012r. do 21 grudnia 2012r. w O., pełniąc funkcję prezesa zarządu D. sp.z o.o z siedzibą w O. i będąc z tego tytułu zobowiązanym do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa i ubezpieczeń społecznych, uporczywie i złośliwie naruszał prawa pracownika P. R., wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych, w ten sposób, że nie zawarł z wymienionym pisemnej umowy o pracę w sytuacji faktycznego świadczenia przez niego pracy na rzecz spółki (...), nie wpłacił wymienionemu wynagrodzenie za okres listopada i grudnia 2012r. w wysokości 3.930zł. oraz nie odprowadził za niego składek z tytułu ubezpieczenia emerytalno-rentowego oraz zdrowotnego

-tj. o czyn z art. 218 & 1a kk.

II.w okresie od 21 września 2012r. do grudnia 2012r. w O. , pełniąc funkcję prezesa zarządu D. sp. z o.o z siedzibą w O. i będąc z tego tytułu zobowiązanym do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa i ubezpieczeń społecznych, uporczywie i złośliwie naruszał prawa pracownika S. B., wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych, w ten sposób, że nie zawarł z wymienionym pisemnej umowy o pracę w sytuacji faktycznego świadczenia przez niego

pracy na rzecz spółki (...), nie wypłacił wymienionemu wynagrodzenia za okres listopada i grudnia 2012r. w wysokości 4.000zł. oraz nie odprowadził za niego składek z tytułu ubezpieczenia emerytalno-rentowego oraz zdrowotnego

-tj. o czyn z art. 218 & 1a kk.;

III.w okresie od 21 września 2012r. do 21 grudnia 2012r. w O., pełniąc funkcję prezesa zarządu D. sp. z o.o z siedzibą w O., naruszył przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych w ten sposób, że nie zgłosił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. faktu zatrudnienia pracownika P. R., co miało wpływ na prawo oraz wysokość otrzymywania przez wymienionego świadczeń emerytalno-rentowych

- tj. o czyn z art. 219 & 1 kk;

IV.w okresie od 5 listopada 2012r. do 21 grudnia 2012r. w O., pełniąc funkcję prezesa zarządu D. sp.z o.o z siedzibą w O. naruszył przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych w ten sposób, że nie zgłosił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. faktu zatrudnienia pracownika S. B., co miało wpływ na prawo oraz wysokość otrzymywania przez wymienionego świadczeń emerytalno-rentowych

-tj. o czyn z art. 219 & 1 kk;

V.w okresie od 10 lipca 2013r. do 7 lutego 2014r. w O., pełniąc funkcję prezesa zarządu D. sp. z o.o z siedzibą w O. oraz będąc zobowiązanym ugodą zawartą z pracownikiem P. R. w dniu 10 lipca 2013r. przed Sądem Rejonowym w O., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn.(...) (...) nie wykonał wskazanego w niej obowiązku wypłaty wynagrodzenia dla wymienionego pracownika w wysokości 3.000zł.

-tj. o czyn z art. 218 & 3 kk.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 15 maja 2014r. w sprawie VIIK 241/13 orzekł :

I.Oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to skazał go:

1.za czyn z pkt. I i II z tym tylko, iż ustalił, że dopuścił się ich działając w warunkach określonego w art. 91 & 1 kk ciągu przestępstw tj. czynu z art. 218 & 1a kk w zw. z art. 91 & 1 kk i za to, z mocy art.218 & 1a kk w zw. z art. 91 & 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

2.za czyny z pkt. III i IV z tym tylko, że ustalił, iż dopuścił się ich działając w warunkach określonego w art. 91 & 1 kk ciągu przestępstw tj. czynu z art. 219 & 1 kk w zw. z art.91 & 1 kk i za to, z mocy art. 219 & 1 kk w zw. z art. 91 & 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

3.za czyn z pkt.V z mocy art. 218 & 3 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II.na podstawie art. 85 kk, art. 86 & 1 kk w miejsce wymierzonych z osobna za poszczególne przestępstwa w pkt. I wyroku kar pozbawienia wolności orzekł karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II.na podstawie art. 69 & 1i2 kk, art. 70 & 1 pkt.1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 624 7 1 pkp zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel posiłkowy P. R. Wyrokowi temu skarżący zarzucił – jak zdaje się wynikać z kontekstu- rażąco łagodność wymierzonej oskarżonemu kary, w tym niezasadne niezasądzenie od A. K. na jego rzecz stosownej rekompensaty finansowej oraz naruszenie zasady obiektywizmu. W przekonaniu oskarżyciela posiłkowego wydany w tej sprawie wyrok godzi w jego prawa jako obywatela i naraża go na dolegliwe cierpienia psychiczne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie zawiera tego rodzaju zarzutów, które mogłyby skutkować uchyleniem lub zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu I-szej instancji i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłyby skutecznie podważyć.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary przede wszystkim podkreślić należy, iż zarzut ten może być zasadnie podnoszony wówczas, gdy kara i orzeczone środki karne, jakkolwiek pozostające w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględniają w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa (przestępstw), jak i osobowości sprawcy, w związku z czym kara jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Wprawdzie niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym, ale z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. wynika, że chodzi o niewspółmierność **rażącą**. Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi natomiast wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo (przestępstwa) nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu (czynów) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto celów zapobiegawczych i wychowawczych (vide: Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. pod red. prof., dr hab. Z. Gostyńskiego. Tom II. Dom Wydawniczy ABC 1998 i powołane tam orzeczenia SN).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że podniesiony w apelacji zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do przekonania, że Sąd I-szej instancji we właściwy sposób ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary i to swoje stanowisko przekonująco umotywował. Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak i kara łączna 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 2, są adekwatne do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu przestępstw, a jednocześnie w wystarczającym stopniu realizują cele zapobiegawcze i wychowawcze stawiane karze przez ustawodawcę.

To, iż w wyniku działań oskarżonego doszło do pokrzywdzenia oskarżyciela posiłkowego nie ulega w tej sprawie wątpliwości, podobnie jak i to że w związku z przestępstwami przypisanymi A.K. oskarżyciel posiłkowy poniósł wymierną stratę finansową. Wbrew jednakże przekonaniom skarżącego okoliczności te same w sobie nie oznaczają jeszcze, że kara z warunkowym zawieszeniem wymierzona oskarżonemu jest karą zbyt łagodną a przez to niesprawiedliwą. Jeśli bowiem weźmie się pod uwagę ustawowe zagrożenie karne za czyny przypisane oskarżonemu a także fakt, iż A. K. jest osobą dotychczas niekaraną, to kara orzeczona wobec oskarżonego jest karą, która spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk.

Uwadze Sądu Rejonowego nie umknęło również to, że strata finansowa jaką P. R. poniósł w tej sprawie nie została mu jeszcze przez oskarżonego zrekompensowana, jednakże wobec istnienia w tej materii prawomocnej ugody Sąd ten prawidłowo przyjął, że w takiej sytuacji zachodzi określony w art. 415 & 5 kpk zakaz orzekania obowiązku naprawienia szkody.

Mając zatem powyższe na uwadze i nie dostrzegając w sposobie rozpoznania tej sprawy żadnych okoliczności, które mogłyby podważać obiektywizm Sądu lub dowodzić, że prawa oskarżonego zostały naruszone, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art. 437 & 1 kpk). Jednocześnie, uwzględniając trudną sytuację materialną oskarżyciela posiłkowego, który nie ma żadnego majątku i utrzymuje się jedynie z renty w kwocie 422,23zł. (k.281v), Sąd Okręgowy

uznał za uzasadnione zwolnić P. R. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 636 & 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 624 & 1 kpk).